

høje Ting imellem. Jeg skal ikke nægte, at jeg finder, at der ikke er saa lidt vundet ved, at man overhovedet er bleven enig om Princippet. Men allerede af en Grund vil jeg aldrig stemme for Lovforslaget, og det er Spørgsmaalet om Kommissioner. Jeg vil ikke være med til at indføre Nævninger ved Loven og samtidig dermed give en Bestemmelse, som gør det fuldstændig usikkert, om Nævninger nogen Sinde ville komme til at dømmes. Nu skal jeg ikke være for teoretisk, jeg ved, at de Herrer ere meget tilbøjelige til at beskyldes den for at være teoretisk, som tager almindelige Vuer. Lad mig derfor omtale en af de Klasser af Sager, hvor Nævninger skulle anvendes, nemlig politiske Sager. Vi have dog kendt Tider herhjemme, hvor der var en absolut politisk Uoverensstemmelse mellem den store Befolkning og Regeringen, hvortil ogsaa Justitsministeren hører. Nu gad jeg vidst, om man med Tilfredshed kan gaa ud til Befolkningen og sige: I politiske Sager have vi indført Nævninger, og der ere, vi sikre paa det, naar man dog samtidig maa tilstaa, at Regeringen kan i Overensstemmelse med de gældende Regler nedsætte en Kommission, hvorved Nævningegarantien forsvinder. Naar man nu spørger: Hvor ere „de gældende Regler“? maa man svare: Der er ingen. Det kræves blot, at Justitsministeren eller Regeringen skønner det rigtigt. Der er slet ingen Betingelse sat, hverken med Hensyn til Dommernes Personer eller med Hensyn til, hvilke Sager der kan tages med. Hvis der derfor skal være Taknemmelighed i Befolkningen, som det blev ytret af en Taler, blandt andet for Nævningerne, vil jeg sige, at saa kommer det an paa, om det ikke er Misforstaaelse og Forvirring. Efter min Mening ere Lov skrevne for at forebygge Misbrug, og det er altsaa ikke nok at give en Lov, der aabner den mest legale og mest ligefremme Adgang til at tilsidesætte Loven. Med andre Ord, naar Befolkningen gennem sine Repræsentanter vedtager at indføre Nævninger og samtidig vedtager Bestemmelser, hvorved det fuldstændig uafhængigt deraf og lige imod Loven kan ske, at der ikke kommer Nævninger, saa maa Befolkningen ikke beklage sig, den kan ikke beklage sig med Rette, og den maa takke sig selv eller rettere sine Repræsentanter for, at et saadant Forslag bliver vedtaget.

Det er i hvert Fald min Opfattelse af dette Lovforslag, at man vel paa enkelte Punkter ikke kan nægte, at der er nogle Fremskridt, men jeg finder dem ikke til-

strækkelig store. Og naar man vil spørge, om der ogsaa er Tilbageskridt, vil jeg svare: Der er et, nemlig, at en slet Reform lægger Hindringer i Vejen for en god, og jeg for mit Vedkommende tvivler ikke om, at der, i alt Fald naar der er gaaet nogle Aar, og det vil der jo gaa, inden man kan se Systemet virke i Praxis, vil rejse sig en stærk Følelse af, at man egentlig ikke har faaet det ud af Retsreformen, man skulde have, og der vil rejse sig et stærkt Ønske om dog en Gang at faa indført en virkelig Retsreform. Men saa er det Spørgsmaalet, om man ikke vil være stillet langt ugunstigere i Kampen for det end nu for Tiden. Jeg kan derfor ikke stemme for dette Forslag.

Justitsministeren (Alberti): Jeg skal ved denne Lejlighed søge saa vidt muligt at undgaa at komme ind paa Enkeltheder, da jeg saa ofte har haft Lejlighed til at udtale mig om denne Sag, og jeg kan saa meget bedre gøre det, som jeg i alt væsentligt kan slutte mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte. Der er dog enkelte Punkter, hvor jeg ikke er enig med ham, hvis jeg har forstaaet ham rigtigt. Jeg er navnlig ikke enig med ham, hvis han mener, at en Dommer har Ret til, naar den sigtede har taget sin Tilstaaelse tilbage, da alligevel at gaa ud fra, at denne Tilstaaelse er rigtig og dømme ham paa denne Tilstaaelse. Noget ganske andet er, at da ingen kan se ind i et Menneske og se, hvilke Ræsonnementer der kan foregaa inden i ham, kan man aldrig under den fri Bevisførelse fuldt ud sikre sig mod, at en Dommer kan paavirkes af, at der har foreligget en Tilstaaelse, som er tagen tilbage, men Dommeren har ingen Ret til at benytte den tilbagetagne Tilstaaelse, og jeg føler mig overbevist om, at Dommeren heller ikke vil gøre det.

Overfor de andre ærede Talere skal jeg som sagt søge at undgaa at komme ind paa Enkeltheder, og overfor det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borghøj), der først havde Ordet, skal jeg ogsaa ganske aflade fra at komme ind paa de fantasifulde Betragtninger, liggende ganske udenfor denne Sag, hvori han plejer at excellere, og hvoraf han ogsaa kom med nogle ved denne Lejlighed. Derimod skal jeg komme i hvert Fald delvis ind paa den ikke ganske korte Række af fuldkomne Urigtigheder, som det ærede Medlem fremkom med. Det ærede Medlem udtalte, at jeg havde erkendt — det skulde vel være under første eller anden